

L'ALU

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

Nº 2738.

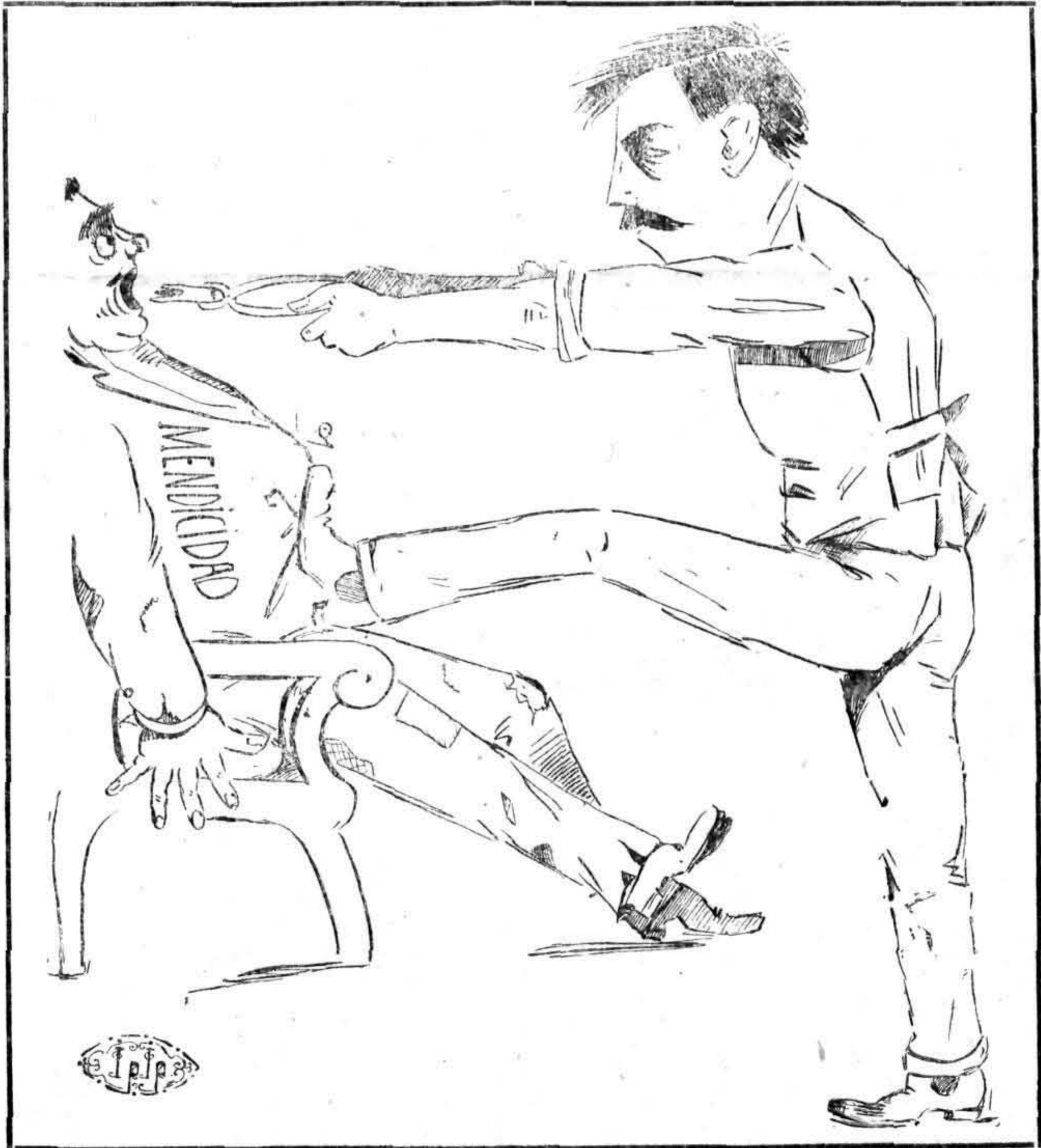
NUM. 5

OLÒT 22 D'AGOST DE 1914

ESTIU I

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanç de tots els capitalistes: **10 CTS.** però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: **20 CTS.**, perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

Homes un xic cèlebres

Ens ha quedat un xic malament,
però es en Candi que arrenca una dent.

QUI SOM I AONT ANEM

(si hi soms a temps)

Nosaltres els de L'ALL que tenim *El Deber* de vetllar pels interessos morals i materials de *La Comarca* per a contribuir a la regeneració de la *humanidad*, una vegada mes volem donar públic testimoni de la nostra rectitut de criteri i elevació de mires.

Com a col·lectivitat no tenim afiliació reconeguda a partits ni escoles. L'ALL no es religiós ni irreligiós, no es moral ni immoral, no es monàrquic ni republicà, no es blanc ni negre; L'ALL, es com es. L'ALL està per sobre de totes aquestes artificioses classificacions humanes; sent la justícia com a dogma inquebrantable de les seves conviccions, s'inspira en els altíssims principis d'una ètica sapientíssima i té la veritat com a norma invariable en totes les seves lluites dintre del periodisme militant. L'ALL no es l'orgue de les dretes ni de les esquerres, no es el portaveu dels pobres ni dels rics, L'ALL es L'ALL. És tot allò que sigui la justícia, la veritat i l'alegria, tot lo qu'estigui conforme amb aitals principis i porti el segell de l'interesa i el bon humor; tot aixó es L'ALL.

Carlins del requeté; republicans reconsagrats; conservadors mes o menys ortodoxes: no busqueu en nosaltres ni el fanatisme dinàstic que vos arbora, ni la fam de carn clerical que vos envileix, ni l'artificiositat d'una política mortalment estàtica, no; nosaltres respectem tots els vostres ideals, mes no volem defensar-ne cap perque la nostre missió no es de defensa sino d'acusació merescuda i justa; i vos advertim a tots, a blancs i a negres, que L'ALL picarà a tort i a dret sens distinció de persones ni partits ni escoles, quan per la vostra conducta vos en feu mereixedors.

No sentiu per a nosaltres agraiment ni vulgau imposar-nos lleis de cap mena, perque la nostra espiritualitat es lliurer i etèrea, la nostra constitució es intangible i vivim, com els espectres de la llegenda, sota una onada de misteris dins del país de l'alegria.

Soms de tots i per a tots; estem a tot arreu i es inútil cercar-nos enlloc; es inútil assenyalar-nos pel carrer com autors d'un periòdic *infecte i de baixes passions*, perque qui tal fassi compromet la seva honorabilitat donant a entendre que li dolen les picades i al ensemps fa víctimes d'una acusació injustificada a n'els qui assenyala, com a redactors de L'ALL. Nosaltres soms una institució, som un principi, som la veritat. Aont hi hagi un home de be, allà soms nosaltres.

Ja ho sabeu olotins i olotines, ja sabeu qui som i aont anem. Alerta doncs; tothom a formar i «ojo al Cristo que es de plata».

CONVENTUAL

Es sapigut de la bona gent que les religioses del Sagrat Cor de Maria efectuaren, no fa molt temps, importants obres en la sala de visites que's coneguda vulgarment per *parlador*. Gracies a una disposició papal, ja son fora aquelles groixudes reixes que separaven a les monjes dels visitants i que donaven un aspecte trist, com de presó, a l'avui alegre parlador del conegut convent.

Dit aixó, anem de dret al nas.

Se tracta del senyor S., que fa pocs dies anà a visitar a Sor A.; i al sortir la bona monja —despres de fer-lo esperar molta estona, seguint costum inveterada de la casa— com que'n la mateixa sala hi havia altre visitant d'altre religiosa monja, Sor A. invità, amable, a l'etern pollo a passar a un dels dos departaments que hi ha habilitats.

—Ja pot passar—digué tot ficant-se al departament en espera del senyor S.; pero el senyor S. no's movia de la cadira. Torna a sortir la monja, i repeteix:—Ja pot passar—. Inmovilitat absoluta de l'aludit, que's esperat altre vegada des de'l interior. Extranyada Sor A. de l'incomparencia, surt per tercera volta:

—Senyor S., ja pot passar,

Per fi don J. M. S. s'aixecà tot sorprés: —Diu que puc passar...? a dins...?

Assenteix la respectable religiosa, i l'ignocent senyor, suposant una conquesta, s'introdueix al departament amb un benèvol sonriure de satisfacció.

FLORILEGI

Damisel·les olotines,

no plegueu vostres rialles a ma veu
ni em gireu els ulls airades, belles nines,
que no son tant pecadores mes joguines;
no ho creieu.

Quan vos confin que soc vert i calavera
i que escampo la verdó per tot arreu,
quan vos diguin que'l pecat es ma bandera
i que duc sempre el dimoni al meu darrera;
no ho creieu.

Quan vos renyin les mamás enfutismades
perque els crits del gran Culasso celebren,
quan vos trovin llegin l'ALL entusiasrades,
no creieu en la rigor de llurs mirades,
no ho creieu.

Jo soc L'ALL, el vostre amic, la vostra gula
que aconceila i vos defensa quan convé,
que està al tanto a totes hores, nit i dia,
que te gestes de dolçor i de follia,
Jo soc l'ALL, jo tot ho sé.

Jo se'l secret d'aquell mirar que mata
quan la nena Sangrà surt al carré,

jo se'l perquè d'un anallet de plata...
jo se quan en Ramón fica la pata...
Jo tot ho sé.

Jo se les anyorances de la Bruna
i qui n'es el culpable se també,
i veig les entrevistes d'un i una...;
sols ho sabem la raspa, jo, i la lluna...
Jo tot ho sé.

Jo se unes coses de l'hereu Barnadas
que..., francament, no son coses de fê,
i crec que si tornem a les *andades*
hi haurà... una monja més., i garrotades.
Jo tot ho sé.

Damisel·les ototines:
jo estimo i també vull que m'estimen
no diré els vostres secrets, volgudes nines,
que no son tant pecadores mes joguines,
no ho creieu.

OBITUARI

Amb tot el sentiment que embarga (mala cosa) a la nostra ànima, plorosos encara els ulls pel punyent dolor, desganats i secs i debils i moltes coses més pel disgust *tremendu*, hem de cumplir amb la trètica missió de donar (no pariu les mans per això) avui (l'altre setmana no ho varem fer per mandra) conte (que no surt) a nostres caríssims llegidors (*vade retro* anal·favets) d'una notícia trista, d'una fatal nova: l'irreparable perdua que ha sofert el món intel·lectual amb la mort de *El Reformista*, benivolgut germà en la santa i il·lustrada premsa d'Olot.

L'immensa i aclaparant desgracia ocorregué el dia tretze (mal dia pel mal número), i'n tinguérem esment abans de sopar (acostumem a sopar a casa), en el Firal, mentre libavem tranquilament (oh, som molt tranquils) una copa de *vermouth* Torino. (no apostrofin la *T* perquè s'enfadaria i allavors ens diria una altre cosa) sentats enfront d'una taula forana del Casino (Torino i Casino? aixó es vers i es veritat) i tot mirant el passejar de les noies maques.

¡Qui'ns ho havia de dir! (el Dr. Gassiot, Raigs X. Dolors 2, 1er.)

Ja sabiem (també som sabis) que quan va néixer tenia una *anemia crónica*, *anemia* (*vaja doncs anemi*) que anà (aont?) augmentant a mida que passaven matins, tardes i nits dels dies de la seva vida, malgrat (no confondre'l amb el poble) uns quants de la familia (desavinguda) donguessin al únic (únic redactor) que'l vetllaba durant la seva llarga enfermetat (no recordem de quants kilometres) certes injeccions per a que les administrés (per administrar estava) a n'el pobre (de solemnitat) pacient; *pero a la cuenta* (aixó es castellà) no produiren l'efecte (no hi ha efecte sense causa) curatiu que'ls familiars esperaven (assentats), perquè l'emoció feia que les injeccions se bessessin a les mans (se renten per ses fines amb savó *Heno de Pravia* que venen en Cardelús i en Danés) del vetllador.

¡Qui'ns ho havia de dir! (el Dr. Gassiot, etc.)

Ell tant honest, tant recatat, tant discret (no deia res perquè no sabia res). ¡Quina desgracia més

horrorosa la nostra! Mai més podrém llegir aquells morrocututs articles d'en Juanito Capdevila que derrivaven Governos, alteraven régimens i enfonsaven nacions fortes (com la mostassa) i poderoses. Mai més (i mai menos) podrém sentir a l'*Hermita de Santa Bárbara* (¡bàrbaro! o Bárbara, Celarent Dario, Ferio, Baralípton...) tocant campanes. Ja s'ha acabat aquella *multitud* de notícies interessants i ben escrites i aquelles *Setmanals* tan malicioses que's tenien sempre amb l'¡ai! al cor.

A pesar de la desesperant situació en que'ns trovem, encare tenim dalit per a acompanyar en el sentiment el hàbil advocat D. Joan Capdevila i Coromina per la defunció del seu fill predilecte; i supliquem a nostres favoreixedors que'n sufragi del finat llegeixin cinc vegades, sense respirar, un discurs d'en Melquiades Alvarez (a) Luteró. (No confondre'l amb l'amo d'una Loteria)

R. I. P. Amen.

CARTA AVIERTA

Sra. Da. *Humanitat*

Carida cocote: As queido a mis manos i ebisto ca teas ocupado cuanmigo y ca decias: *¡Que cara, ajo, pondrias...!* Esto mea echo aser un tipo de reir y mutcha gracia, porque afectivamente ta lo pondria enel acujero de las tuias asentaderas porqueras tan dolienta.

Ta ruego ca no buelbas a desir estas cosas ca teas porque ases quedar malamenta al *Debert*, pues todo el mundo dise que'l teloá ensañado.

Tanvien mean ditcho que ay uno de tus icos que tueca el clarinet o el cornet i puedes decir le que benga en mi casa adarme una audisión cama justa mutcho.

Tuio cuan toda lalma y corazón.

L'ALL

HOMES I FIGURES

En Candi Agustí es un dels regidors mes espavilats i el mes regionalista de nostre suculentíssim Ajuntament; i perquè es regionalista i es espavilat el varen treurer de Castellfullit de la Roca, d'aont es natural per obra i gracia dels seus senyors pares. Ell amb l'irascible Teixidor de Ripoll, l'ignocent Roura de Banyoles i'l dolcet Deu de Ridaura, formen un Consistori que b'en podríem dir, si no 'ls sab greu, mitj comarcal i mitj provincial.—Com que aquí Olot no tenim *talents*, excepte Mestre Barnadas, l'Emperador mana que'ls vagin a buscar fora.

El varen fer finent d'arcalde i president de la Comissió d'aigües; per quin motiu i perquè tot-hom s'enterés de que ell era l'amo del mullader d'Olot, va fer construir un diposit aquós en el petrificat montanyot que te per propietari al *The Bolós de los Pirineos*. Al principi de presidir la

susodicha. Comissió, feia una mica el bot perquè ell volia ésser de Foment, però, com que en aquet mon tot passa, al cap de poc temps també a n'ell li va passar la boteria, fent les paus amb en Rou-ra el *hermoso*, que li havia *pispat*.

Es molt bon xicot en Candi, però la seva persona es una enigma en forma de concejal, perquè mai podréu saber si es guapo o si es lleig, si es vell o jove, si es ric o si es pobre; no mes se sab que's un *arrenea cairals* de bona marca i que'l mes gros que ha arrencat fins aquets històric moment de la seva preciosa vida (aprofitant els treballs que ja hi havien dedicat altres persones edelícies), es el caixal de la *Mendicitat*.

També es bastant voluntariós, sobretot pel patriòtic partit de que forma part; i fins hi ha qui diu que, si el «quefe» li dongués ordres formals i severes, faria tot un discurs.

Nosaltres no ho creiem.

SUCCESSOS DE L'ANY 1239

que coneixem per la nostra clarividència

En la reunió d'accionistes del gran periòdic republicà *La Comarca* darrerament celebrada en el saló d'actes del palau que fa poc se feu edificar en el cim del Montsacopa, s'acordà, en vista de que minvava tan el número de suscriptors, que dit periòdic no servís mes per anunci de la *Farmacia i Drogueria de Juan Cardelús e hijos*.

* * *

Per fi han repassat la frontera i tornat a nosaltres els estimats compatricis D. Manel Prat i D. Antón Fortet, els quals se trobaven a París, en els *cabarets* de Montmatre, actuant d'atletes esperantistes. Tingueren de refugiar-se allí, ara fa vint i cinc anys, amb motiu de l'horrorosa guerra europea que allavors s'inicià. Especialment el Sr. Prat ve molt satisfet per les nombroses conquestes que ha lograt entre les alegres *demi-mondaines*, amb el seu mai prou celebrat *jipi*.

* * *

I ara que'ns hem referit a la guerra europea, que encare continua per haver fracassat les gestions que nosaltres ferem temps entera entre les nacions beligerans, sembla que aquestes abandonaràn els seus arrestes bèlics per haver rebut un radiotelegrama del Ministre d'Estat espanyol, en el que's diu i s'assegura amb totes les garanties, que'l valetudinari escritor D. Josep Saderra i Matas no escriurà mai més cap article en serio ni en broma, ni pronunciarà cap més discurs en els camprosins Jocs Florals de Barcelona.

* * *

Ha sigut nomenat Bisbe de la diòcesis d'Olot, el canonge de la Seu de Ripoll don Josep Teixidor.

DE CARN D'OLLA

La eterna pilota

Tenir partit al S. C. O. i sortir Neptú amb les galledes preparades, es quasi lo mateix; però la bondat divina va poguer més que 'l deu del mite, deixant-nos jugar dissapte passat, encare que amb el paraigues a punt.

Ens varem veurer les cares amb els nois estudiants, que, com fals, estàn corregats de jocs bonics, bons i baratos. Nosaltres ja hi ferem tot lo que poguerem, però'l partit se va haver de acabar amb 3 *goals* pels empollons i 1 pels de casa.

A l'endemà varem reincidir amb els mateixos, i'l de l'aigua ens permeté anar-li sens els molest artefacte que l'aguanta. Com que l'Allack ens va ensenyar el pito, li ferem fer de pitador; i al seu xiflet comensà el partit dominant-nos durant la primera part la mainada de l'Universitat i defensant-se molt i molt be la de casa, però a pesar de la defensa piramidal ens introduïren quatre vegades la pilota, i nosaltres... *in albis*. Va venir lo que's en diu segona part i allavors se girà la truita. Jugada per aquí, arrencada per allà. *pim, pam, pim*: dos tantos a favor nostre, i ells cap... de *lliga-mosques*.

Els bancs dels badocs eren quasi plens.

De Tennis

Hi va haver campionat en les pistes de l'O. D.; mes nosaltres no'n podem parlar perquè no ho sabiem, i això que no'n *somus* socis, ja que'n aquella societat totom està a l'intrugulis de tot, menos els que'n son

DE SOCIETAT

Aquesta vegada va ésser el diumenge el ball del Cassino, i's va improvisar amb motiu de la repartició de premis als que s'enredaren amb els concursos del O. D. Per això en el fons del saló, mirant cap a S. Esteve, hi havia una taula que presidia el Sr. Serra el *ceramic* amb dos *bibelots*, una *morena* i una *rubia* que em donaven l'opi amb tanta gracia que, des d'allavors, comenso a aborrir la dona.

Després d'haver repartit lo que havien de repartir, el noi Curt comensa a remenar els *dàtils* i's ballerins els *pinrrés*. Hi havia poca gent, però's divertia. El gauassa de cân Dorca ballava amb la pistonuda morena *perinclita nevoda* de donya Sabineta Sureda; el menor Barnadas amb unes quantes que li podien ser mares; els nois de cân Marquet amb les parentes, en Ramón ensenyant als *tennistes* que quan volen ballar l'*agarrao* i les noies ho permeten, en sabem mes que ells. i'l gran volia lluir-se, però el cap li rodava i'l greix li feia nosa; en Juli donava lliçons que divertien i que a mi m'agradaria practicar.

En Nyera, el minuscol Nyera, des del dia que li varem dir que ho feia tan malament, no hem vist més la seva pinta ballant en el Cassino: nomes s'ho mira.

En varem sortir tart, però més ho hauria set si aquella raquitica menudencia, filla d'en Tenas, amb tots els mals molsos no hagués apagat les lluminaries del saló havent hi encare gent. ¿Aquella hora, no ha de ser al llit la quitxalla? ¡Jo fos de la Junta!